

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/97/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6911010616
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6911010616.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoja Sendeckého, na neverejnom zasadnutí dňa 17. októbra 2012, prejednal odvolanie obžalovaného H.. H. R., proti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote z 15.05.2012, sp.zn. 2T 179/2011 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

V napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa bol obžalovaný H.. H. R. uznaný za vinného z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1,2 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za to bol odsúdený podľa § 149 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 2,3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. bola určená skúšobná doba na tri roky. Zároveň bol uložený podľa § 61 ods. 1,2 Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu troch rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej C. H. a Z. F. škodu v sume 596,43,- Eur a so zvyškom nároku boli poškodené odkázané na občianske súdne konanie podľa § 288 ods. 2 Tr. por.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, a to už do zápisnice o hlavnom pojednávaní čo do výroku o vine aj treste a domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku, vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie s právnym názorom, aby bol oslobodený spod obžaloby v celom rozsahu.

V dôvodovej časti odvolania poukázal na výpovede svedkov a obvineného k pohybu chodca a miesta zrážky, ktoré sa nedá jednoznačne určiť. Zo znaleckého posudku A.. L. vyplýva, že tento vždy bral v úvahu pri výpočtoch tzv. stredné hodnoty a niektoré sú pri možnosti rozpätia pre obvineného najvýhodnejšie, a to pri výpočte chôdze chodca ako aj pri rýchlosti pohybu motorového vozidla, riadeného obžalovaným pred a v čase zrážky. Nebral v úvahu hlavne tú skutočnosť, že práve poškodený pred vstupom do koridoru pohybu motorového vozidla, riadeného obžalovaným, postupoval v rozpore so zákonom č. 8/2009 Zb. zákonov, keď počas zníženej viditeľnosti z pravej strany prichádzajúceho vozidla po hlavnej ceste videl ho prichádzať, napriek tomu vstúpil na vozovku. V danom úseku bola povolená rýchlosť dopravnými značkami 60 km/h, pritom zároveň znalec ustálil, že väčšia rýchlosť ako 56,4 km/h v prípade jazdy riadeného vozidla obžalovaným mohol zabrániť, ale už pri maximálne povolenej rýchlosti 60 km/h zrážke s chodcom zabrániť nemohol. Z výpovedí znalca je tiež zrejmé, že motorové vozidlo

s rýchlosťou 70,2 km/h zo vzdialenosti 42,3 m by zrážke zabránil, keby sa do miesta stretu dostal v čase minimálne 2,7 sekúnd. Ak by sa vo vzdialenosti 42,3 m pred zrážkou pohyboval rýchlosťou 60 km/h, do miesta zrážky by sa dostal v čase 2,54 sekundy. Tento čas je menej ako 2,7 sekundy a je možné konštatovať, že vodič ani pri jazde maximálnou povolenou rýchlosťou zrážke nemohol zabrániť, pretože chodec by bol ešte v koride motorového vozidla, v čase, keby sa motorové vozidlo nachádzalo v mieste zrážky. Z týchto záverov a situácie pred zrážkou pri pohybe motorovým vozidlom maximálnou rýchlosťou 60 km/h bez brzdenia by došlo k zrážke s chodcom s čiastočným prekrytím. Znalec pritom uvádzal, že vodič by vedel zabrániť dopravnej nehode, keďže reagoval na chodca v čase, keď sa tento nachádzal pri stredovej čiare vozovky 42,3 m pred zrážkou, a to včasnou reakciou a následným brzdením vozidla, kedy by chodec opustil koridor pohybu motorového vozidla v momente, kedy sa vozidlo nachádzalo vo vzdialenosti asi 1,1 m od miesta zrážky. Podľa názoru obžalovaného táto úvaha je spojená s príslušnými výpočtami a je prijateľná pri jazde cez deň a dobrej viditeľnosti. Z technického hľadiska však u dopravných nehôd za zníženej viditeľnosti je rozhodujúcou veličinou hranica kontrastu, pri ktorej je ešte prekážka viditeľná. Poukazuje pritom na článok Technicko-právna problematika dopravných nehôd za zníženej viditeľnosti od autora prof. A. D. F.. V ďalšom poukazuje na oblasť oblečenia poškodeného, ktorého vodič môže vnímať, pozorovať chodca ale iba na pozadí iných predmetov, rozhodujúca je pozdĺžna vzdialenosť, kedy vodič skutočne rozpoznal kritický subjekt a zareagoval naň a začal konať. V ďalšom poukázal na situáciu, že vozidlo sa pohybovalo pred nehodou cez ľavotočivú zákrutu a svetelný luh stretávacích svetiel smerovalo viac napravo mimo vozovku, pritom k zrážke došlo pred príchodom pre chodcov, poškodený mal oblečené sivé tepláky s bielym pásom na boku, ktoré nevytvárali dostatočný kontrast voči mokrej vozovke a bielej stredovej deliacej čiare, bielému šrafovanému priechodu pre chodcov za koridorom pohybu chodca. Takýto kontrast nevytvárala ani čierna bunda s bielymi kockovanými vzormi. Z grafického vyjadrenia možno usúdiť, že chodec pri dostatočnom kontraste voči okoliu mohol byť vodičom rozpoznávaným maximálne zo vzdialenosti asi 23 metrov, čo nakoniec je aj v súlade so znaleckým skúmaním.

Aj tieto úvahy a konkrétne skutočnosti a výpočty vedú u obžalovaného k záveru, že z technického hľadiska chodec pre vodiča motorového vozidla vytvoril prekážku náhlu, pritom poukázal aj na znalecký posudok znalca A. Z. R., ktorý bol do dokazovania predložený obžalovaným.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, s prihliadnutím i na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, a zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné v plnej miere.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por., ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa pri konaní a rozhodovaní na hlavnom pojednávaní dôsledne neriadil predovšetkým ust. § 2

ods. 10,12 Tr. por. a následne ani pri vypracovaní písomného vyhotovenia rozsudku ust. § 168 ods. 1 Tr. por.

V prvom rade treba zdôrazniť, že súd prvého stupňa v písomnom vyhotovení rozsudku dôkaznú situáciu vyhodnotil a podal veľmi zjednodušene, v zásade kopírujúc závery znaleckého posudku znalca A.. Y. L., ktorý bol pribratý do konania v prípravnom konaní, a to napriek tomu, že závery znalca sú nepresvedčivé a nedostatočné, napriek tomu, že oproti písomne vypracovanému znaleckému posudku došlo k mnohonásobnému doplneniu ústnou i písomnou formou tohto znaleckého posudku, čo tiež svedčí povrchný prístup znalca k vypracovaniu znaleckého posudku, hlavne v jeho prvých fázach. Následne znalec napriek argumentom obhajoby, ako aj znaleckého posudku znalca A.. Z. R., ktorý vypracoval znalecký posudok z odboru cestnej dopravy na podnet obhajcu obžalovaného, závery o priebehu skutku, dopravnej situácie pred stretom motorového vozidla s poškodeným, ako aj príčinách vzniku tohto stretu a možnostiach zabránenia ich stretu, sú zásadne rozdielne. Je zrejmé, že znalec A.. Y. L. vypočítal miesto stretu motorového vozidla len na základe polohy stopy v zmysle úlomku z pravého zrkadla, vozidla riadeného obžalovaným, na vozovke, veľmi zjednodušeným spôsobom, bez úvahy možnej technicko-fyzikálnej situácie, za ktorej došlo k odlomeniu tohto úlomku a pôsobenia možných aj iných síl, ako rýchlosti jazdy motorového vozidla riadeného obžalovaným, vrátane nárazu tela poškodeného do tohto miesta vozidla, ale bez určenia konkrétneho predmetu a smerovania sily tohto predmetu, ktorý spôsobil odlúpenie a logicky a fyzikálne nevysvetlený pohyb tohto predmetu, vzhľadom na jeho veľkosť, tvar a váhu, po jeho odlomení. Je pritom zrejmé, že na mieste dopravnej nehody, v jeho okolí, sa nachádzali aj iné predmety, ako obutie poškodeného, jeho telo. Podľa odvolacieho súdu predmetný výpočet je absolútne nepresvedčivý, pritom je podkladom pre podstatnú otázku skutočného miesta stretu motorového vozidla a poškodeného na vozovke. Toto miesto je označované v dokumentácii, resp. len v znaleckom posudku a následne v skutkovej vete od prípravného konania až po rozsudok výrazom „neďaleko priechodu pre chodcov“. Ide vyslovene o nejasné určenie tak v rozsudku, ale aj v znaleckom posudku, pritom ide o zásadný dôkaz, za ktorého potom znalec vypočítaval aj údajnú rýchlosť motorového vozidla od času, kedy poškodený mohol vidieť motorové vozidlo obžalovaného, resp. obžalovaný sa v tomto čase touto rýchlosťou pohyboval a následne aj vzdialenosti možného zaregistrovania chodca obžalovaným a následného jeho ďalšieho správania, až po zastavenie po strete s chodcom. Toto je podľa názoru odvolacieho súdu až absurdné, zvlášť, keď znalec bral v úvahu stredné hodnoty intervalu rýchlosti pohybu motorového vozidla obžalovaného pred dopravnou nehodou a zásadným spôsobom takto v neprospech obžalovaného vypracoval posudok, vyznievajúci len v prospech poškodeného, z hľadiska zapríčinenia dopravnej nehody. Absolútne nebral v úvahu situáciu a obhajobu obžalovaného, že poškodený napriek ovplyvneniu alkoholom, ale nie do tej miery, že by nemohol zbehnúť na vozovku, by mohol byť práve príčinou vzniku stretu s motorovým vozidlom obžalovaného, keď za konkrétnych podmienok viditeľnosti a jeho oblečenia vbehol na vozovku, čo by zodpovedalo nelogickému správaniu sa poškodeného práve pod vplyvom alkoholických nápojov, aj keď len v miernom stupni opitosti. Takéto správanie je zjavne aj bez znaleckého dokazovania u takejto osoby nevyspytateľné, čo obžalovaný samozrejme vedieť nemohol. Je zarážajúce, že ani vysluchujúci prokurátor, následne ani sudca, takýmto smerom vôbec nezamerali dokazovanie, neprekážalo im ani hodnotenie situácie znalcom v neprospech obžalovaného v zmysle výpočtov a použitých hodnôt v neprospech obžalovaného, hoci minimálne práve povinnosťou prokurátora a sudcu je v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. rovnakým spôsobom vykonávať dôkazy svedčiace v prospech, ako v neprospech obžalovaného. I za súčasnej nejasnej dôkaznej situácie pri zodpovednom prístupe prokurátora i sudcu, by pri použití dolných hraníc zistených znalcom pri pohybe a rýchlosti pohybu poškodeného a motorového vozidla obžalovaného, zjavne viedli v podstate k priaznivejším záverom pre obžalovaného a v zásade možno konštatovať, že i potvrdeniu obhajoby obžalovaného v rozsahu záverov znaleckého posudku znalca, ktorý bol vypracovaný znalcom A.. Z. R., ktorý zásadným smerom odporuje záverom predchádzajúceho znalca A.. Y. L.. Tieto zásadné rozpory z dokazovania na hlavnom pojednávaní neboli vysvetlené ani odstránené, aj tak bola v rámci vzatá v úvahu nepresvedčivá verzia znalca.

Za takejto dôkaznej situácie je odvolací súd toho názoru, že ani ďalší pokus o odstránenie rozporov medzi dôkazmi, zvlášť medzi znaleckými posudkami znalcov vo veci podávajúcimi posudky, by nebolo možné ustáliť skutočný stav veci a dôsledne objasniť skutkové okolnosti v nevyhnutnej miere pre rozhodnutie o vine či nevine obžalovaného. Pre takýto postup je v prvom rade nevyhnutné, aby vo veci bola vykonaná rekonštrukcia za účasti znalca iného. Vzhľadom na obtiažnosť vyhodnotenia už teraz známych skutočností a dôkazov, bude nevyhnutné rozhodnutie v zmysle pribratia Ústavu, ktorého zástupca vypracuje posudok podľa jednotlivých verzíí, či už obhajoby alebo obžaloby aj pre

objasnenie ostatných významných skutočností pre podanie posudku po predchádzajúcej rekonštrukcii za podmienok čo najbližšie podobným z hľadiska poveternostných na mieste samom. Zrejme bude potrebné, aby bol pri tomto úkone prítomný aj príslušník polície, ktorý zabezpečoval dôkazy na mieste dopravnej nehody, vypracoval k tomu dokumentáciu o ohliadke miesta činu, fotodokumentáciu a samotný plánok miesta dopravnej nehody, ako aj protokol o dopravnej nehode. Je zjavné, že ani jeden zo znalcov bezprostredne po dopravnej nehode neboli na mieste činu, neboli prizvaní políciou zabezpečujúcou prvotné úkony a následne aj ďalšie vyšetrovanie do vznesenia obvinenia obžalovanému. Inak je potrebné konštatovať, že zjavne išlo o dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k úmrtiu už na mieste dopravnej nehody, teda išlo o obzvlášť závažné následky tejto dopravnej nehody a znalec na miesto skutku nebol prizvaný. Zjavne táto situácia bola už na prvý pohľad komplikovaná aj z toho dôvodu, že sa na mieste nenachádzali jednoznačné stopy, ktoré by určili miesto stretu vozidla s poškodeným, zvlášť, keď k stretu malo dôjsť pred alebo mimo priechodu pre chodcov, ale v neznámej vzdialenosti, doteraz vypočítanej len spomínaným pochybným spôsobom ako neurčitá veličina „v blízkosti priechodu pre chodcov“. Nemôže byť opomenuté pri zisťovaní vinníkov, či chodec sa pohyboval 10 cm vedľa priechodu pre chodcov alebo to bolo vo vzdialenosti 3 m pred týmto priechodom, zvlášť za konkrétnej poveternostnej situácie, miestnych, časových a ostatných okolností, majúcich vplyv na viditeľnosť poškodeného na vozovke za konkrétnych podmienok.

Až po doplnení dokazovania v naznačenom smere, aj o dôkazy, ktoré budú žiaduce v rámci priebehu ďalšieho dokazovania, bude môcť súd prvého stupňa správne a zákonne rozhodnúť v predmetnej veci.

Vec bola vrátená odvolacím súdom po zrušení rozsudku okresného súdu v podstate z toho dôvodu, že predmetný rozsudok je z hľadiska terajšej konštrukcie nepreskúmateľný, ale hlavne bude potrebné vykonať v podstate celé dokazovanie od začiatku, s výnimkou neopakovateľných úkonov, pretože súčasná dôkazná situácia nedáva ani minimálny podklad pre zákonné rozhodnutie vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.